

“মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোকে এতিয়া আত্মিক পিতাৰ দ্বাৰা আত্মিক কচৰং (ড্ৰীল) শিকি আছে, এই কচৰতৰ দ্বাৰাই তোমালোক মুক্তিধাম, শান্তিধামলৈ গুচি যাবা”

প্ৰশ্ন: পিতাই সন্তানসকলক পুৰুষাৰ্থ কৰাই থাকে কিন্তু সন্তানসকল কোনটো কথাত বহুত কঠোৰ হৈ থাকিব লাগে?

উত্তৰ: পুৰণি সৃষ্টিত জুই লগাৰ আগতেই সাজু হৈ, নিজক আত্মা বুলি বুজি পিতাৰ স্মৃতিত থাকি পিতাৰ পৰা সম্পূৰ্ণ উত্তৰাধিকাৰ লোৱাৰ ক্ষেত্ৰত বহুত কঠোৰ হৈ থাকিব লাগে। অনুত্তীৰ্ণ হ'ব নালাগে, যিদৰে সেই বিদ্যার্থীসকল অনুত্তীৰ্ণ হ'লে তেতিয়া অনুতাপ কৰে, ভাবে যে আমাৰ বছৰতো অবাবতে নষ্ট হ'ল। কোনোৱেতো কয়, নপঢ়িলোঁ তাতে কি হ'ল - কিন্তু তোমালোক বহুত কঠোৰ হৈ থাকিব লাগে। শিক্ষকে যাতে এনেকৈ নকয় যে বহুত পলম হ'ল।

ওঁম শান্তি। আত্মিক পিতাই আত্মিক সন্তানসকলক আত্মিক পাঠশালাত নিৰ্দেশনা দিয়ে অথবা এনেকৈ কোৱা যে সন্তানসকলক কচৰং (ড্ৰীল) শিকায়। যেনেকৈ শিক্ষকে নিৰ্দেশনা দিয়ে বা কচৰং শিকায় নহয়। এওঁ আত্মিক পিতায়ো সন্তানসকলক প্ৰত্যক্ষভাৱে কয়। কি কয়? মনমনাভৱ। যেনেকৈ তেওঁলোকে কয় – অনুগ্ৰহ কৰি মনোযোগ দিয়া (এটেনশ্বন প্লিজ)। পিতাই কয় - মনমনাভৱ। এয়া যেন প্ৰত্যেকেই নিজৰ ওপৰত দয়া কৰে। পিতাই কয় - সন্তানসকল মামেকম (মনেৰে কেৱল মোক) স্মৰণ কৰা, অশৰীৰী হৈ যোৱা। এই আত্মিক কচৰং আত্মাসকলক আত্মিক পিতাইহে শিকায়। তেওঁ হৈছে সৰ্বোচ্চ শিক্ষক। তোমালোক হৈছা সহায়ক শিক্ষক। তোমালোকেও সকলোকে কোৱা নিজকে আত্মা বুলি বুজা, পিতাক স্মৰণ কৰা, দেহী-অভিমানী হোৱা। মনমনাভৱৰ অৰ্থও এইটো। নিৰ্দেশনা দিয়ে সন্তানসকলৰ কল্যাণৰ কাৰণে। নিজে কাৰোৰে পৰা শিকা নাই। অন্য সকলো শিক্ষকেতো নিজে শিকি পুনৰ শিকায়। এওঁতো কোনো স্কুল আদিত পঢ়ি শিকা নাই। এওঁ কেৱল শিকায়হে। কয় - মই তোমালোক আত্মাসকলক আত্মিক কচৰং শিকাওঁ। তেওঁলোক সকলোৱে শাৰীৰিক সন্তানসকলক শাৰীৰিক কচৰং শিকায়। তেওঁলোকৰ কচৰং আদিও শৰীৰৰ দ্বাৰাহে কৰিবলগীয়া হয়। ইয়াততো শৰীৰৰ কোনো কথাই নাই। পিতাই কয় - মোৰ কোনো শৰীৰ নাই। মইতো কচৰং শিকাওঁ, নিৰ্দেশনা দিওঁ। তাত কচৰং শিকোৱাতো নাটকৰ পৰিকল্পনা অনুসৰি ভূমিকা নিহিত হৈ আছে। সেৱা নিহিত হৈ আছে। আহেই কচৰং শিকাবলৈ। তোমালোক তমোপ্ৰধানৰ পৰা সতোপ্ৰধান হ'ব লাগে। এয়াতো বহুত সহজ। চিৰি বুদ্ধিত আছে। কেনেকৈ ৪৪ৰ চক্ৰ পৰিক্ৰমা কৰি অৱনমিত হ'লোঁ। এতিয়া পিতাই কয় - তোমালোক উভতি যাব লাগে। এনেকৈ অন্য কোনেও নিজৰ অনুগামীসকলক বা বিদ্যার্থীসকলক নক'ব যে হে আত্মিক সন্তানসকল, এতিয়া উভতি যাব লাগে। আত্মিক পিতাৰ বাহিৰে কোনেও বুজাব নোৱাৰে। সন্তানসকলে বুজি পায় এতিয়া আমি উভতি যাব লাগে। এই সৃষ্টিখনেই এতিয়া তমোপ্ৰধান। আমি সতোপ্ৰধান সৃষ্টিৰ মালিক আছিলোঁ পুনৰ ৪৪ৰ চক্ৰ পৰিক্ৰমা কৰি তমোপ্ৰধান সৃষ্টিৰ মালিক হৈছোঁ। ইয়াত দুখেই দুখ। পিতাক দুখ হৰ্তা, সুখ কৰ্তা বুলি কোৱা হয় অৰ্থাৎ তমোপ্ৰধানৰ পৰা সতোপ্ৰধান কৰি তোলেঁতা এজনেই পিতা। তোমালোক সন্তানসকলে বুজি পোৱা আমি বহুত সুখ দেখিছোঁ। কেনেকৈ ৰাজস্ব কৰিলোঁ, সেয়া স্মৃতিত নাই কিন্তু লক্ষ্য-উদ্দেশ্য সন্মুখত আছে। সেইখন হয়েই ফুলৰ বাগিচা। এতিয়া আমি কাঁইটৰ পৰা ফুল হৈ আছোঁ।

তোমালোকে এনেকৈ নোকোৱা যে কেনেকৈ নিশ্চয় কৰোঁ। যদি সংশয় আছে তেন্তে বিনশন্তী। স্কুলৰ পৰা যদি ভৰি উঠালা তেন্তে পঢ়া বন্ধ হৈ যাব। পদো বিনশন্তী হৈ যাব। বহুত লোকচান হৈ যায়। প্ৰজাৰ মাজতো কম পদ হৈ যাব। মূল কথাই হৈছে সতোপ্ৰধান পূজ্য দেৱী-দেৱতা হোৱাতো। এতিয়াতো দেৱতা নোহোৱা নহয় জানো। তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলে বোধশক্তি পাইছা। ব্ৰাহ্মণসকলহে আহি পিতাৰ পৰা এই কচৰং শিকে। অন্তৰ আনন্দিতও হয়। এই পঢ়া ভাল লাগে নহয় জানো। ভগৱানুবাচ হয়, যদিওবা তেওঁলোকে কৃষ্ণৰ নাম লিখি দিলে কিন্তু তোমালোকে বুজি পোৱা কৃষ্ণই এই কচৰং শিকোৱা নাই, এয়াতো পিতাই শিকায়। কৃষ্ণৰ আত্মা যিয়ে ভিন্ন নাম-ৰূপ ধাৰণ কৰি তমোপ্ৰধান হৈছে, তেওঁকো শিকায়। নিজে নিশিকে, অন্য সকলোৱে কোনোবা নহয় কোনোবাৰ পৰা নিশ্চয় শিকে। এওঁ হৈছেই শিকাওঁতা আত্মিক পিতা। তোমালোকক শিকায়, তোমালোকে আকৌ অন্যক শিকোৱা। তোমালোকে ৪৪ জন্ম লৈ পতিত হৈছা, এতিয়া পুনৰ পাৱন (পবিত্ৰ) হ'ব লাগে। তাৰ বাবে আত্মিক পিতাক স্মৰণ কৰা। ভক্তিমাৰ্গত তোমালোকে গায়ন কৰি আহিছা হে পতিত-পাৱন - এতিয়াও তোমালোকে য'তে-ত'তে গৈ চোৱা। তোমালোক ৰাজস্ব হোৱা নহয় জানো। য'তে-ত'তে ঘূৰা-ফুৰা কৰিব

পাৰা। তোমালোকৰ কোনো বন্ধন নাই। তোমালোক সন্তানসকলৰ এইটো নিশ্চয় আছে - বেহদৰ পিতা সেৱাৰ বাবে আহিছে। পিতাই সন্তানসকলৰ পৰা পঢ়োৱাৰ মাচুল কেনেকৈ ল'ব। শিক্ষকৰে যদি সন্তান হয় তেন্তে বিনামূলীয়াকৈ পঢ়াব নহয় জানো। এৱোঁ বিনামূলীয়াকৈ পঢ়ায়। এনেকৈ নাভাবিবা যে আমি কিবা দিওঁ। এয়া মাচুল (ফীজ) নহয়। তোমালোকে একোৱেই নিদিয়া, এয়াতো প্ৰতিদানত বহুত লোৱা। মনুষ্যই দান-পুণ্য কৰে, ভাবে যে প্ৰতিদানত আমি পৰৱৰ্তী জন্মত পাম। সেয়া অল্পকালৰ ক্ষণভংগৰ সুখ প্ৰাপ্ত হয়। যদিওবা পৰৱৰ্তী জন্মত পায় কিন্তু সেয়া অৱনমিত হোৱা জন্মত পায়। চিৰি নামিয়েই আহা নহয় জানো। এতিয়া তোমালোকে যি কৰা সেয়া হৈছে আৰোহণ কলাত যোৱাৰ কাৰণে। কৰ্মৰ ফল বুলি কয় নহয়। আত্মাই কৰ্মৰ ফল প্ৰাপ্ত কৰে। এওঁলোক লক্ষ্মী-নাৰায়ণেও কৰ্মৰে ফল প্ৰাপ্ত কৰিছে নহয় জানো। বেহদৰ পিতাৰ পৰা বেহদৰ ফল প্ৰাপ্ত হয়। সেয়া আওপকীয়াকৈ পোৱা যায়। নাটকত (ড্ৰামাত) নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। এয়াও ৰচি থোৱা নাটক হয়। তোমালোকে জানা আমি কল্পৰ পাছত আহি পিতাৰ পৰা বেহদৰ উত্তৰাধিকাৰ ল'ম। পিতাই আমাৰ বাবে বহি বিদ্যালয় নিৰ্মাণ কৰে। সেই চৰকাৰৰ হৈছে শাৰীৰিক বিদ্যালয়। যিটো ভিন্ন ভিন্ন প্ৰকাৰে আধাৰকল্প পঢ়ি আহিছা। এতিয়া পিতাই 21 জন্মৰ কাৰণে সকলো দুখ দুৰ কৰিবৰ কাৰণে পঢ়ায়। তাততো হৈছে ৰাজস্ব। তাত ক্ৰমানুসৰিতো আহেই। যেনেকৈ ইয়াতো ৰজা-ৰাণী, মন্ত্ৰী, প্ৰজা আদি সকলো ক্ৰমানুসৰি আছে। এয়া হৈছে পুৰণি সৃষ্টিত, নতুন সৃষ্টিততো বহুত কম হ'ব। তাত সুখ বহুত হ'ব, তোমালোক বিশ্বৰ মালিক হোৱা। ৰজা-মহাৰজাসকল হৈ গৈছে। তেওঁলোকে কিমান আনন্দোৎসৱ পালন কৰে। কিন্তু পিতাই কয় - তেওঁলোকতো পুনৰ অৱনমিত হ'বই লাগিব। অৱনমিততো সকলোৱে হয় নহয় জানো। দেৱতাসকলৰো লাহে লাহে কলা কমি যায়। কিন্তু তাত ৰাৱণ ৰাজ্যই নাই সেয়েহে সুখেই সুখ। ইয়াত হৈছে ৰাৱণ ৰাজ্য। তোমালোকে যিদৰে আৰোহণ কৰা তেনেদৰে অৱৰোহনো কৰা। আত্মাসকলেও নাম-ৰূপ ধাৰণ কৰি কৰি তললৈ নামি আহিছে। নাটকৰ পৰিকল্পনা অনুসৰি কল্পৰ আগৰ দৰে অৱনমিত হৈ তমোপ্ৰধান হৈ পৰিল। কাম চিতাত উঠাৰ কাৰণেই দুখ আৰম্ভ হয়। এতিয়া হৈছে অতি দুখ। তাত পুনৰ অতি সুখ হ'ব। তোমালোক হৈছা ৰাজস্বমি। তেওঁলোকৰ হৈছেই হঠযোগ। তোমালোকে যাকেই নহওক সুধিব পাৰা ৰচয়িতা আৰু ৰচনাৰ আদি-মধ্য-অন্তক জানানে? তেতিয়া নাজানো বুলি কৈ দিব। সুধিব তেওঁলোকে যিসকলে হয়তো জানে। নিজে যদি নাজানে তেন্তে সুধিব কেনেকৈ পাৰিব। তোমালোকে জানা ঋষি-মুনি আদি কোনো ত্ৰিকালদৰ্শী নাছিল। পিতাই আমাক ত্ৰিকালদৰ্শী কৰি গঢ়ি আছে। এই বাবা যি বিশ্বৰ মালিক আছিল, এওঁৰ জ্ঞান নাছিল। এই জন্মতো 60 বছৰলৈকে জ্ঞান নাছিল। যেতিয়া পিতা আহে তেতিয়াহে লাহে লাহে এই সকলোবোৰ শুনাই গৈ থাকে। যদিওবা নিশ্চয় বুদ্ধিৰ হৈ যায় তথাপিও মায়াই বহুতকৈ বগৰাই থাকে। নাম শুনাব নোৱাৰি, নহ'লে নিৰাশ হৈ যাব। খবৰতো আহে নহয় জানো। বেয়া সংগ পালে, নতুন বিবাহিতসকলৰ সংগ পালে, চঞ্চল হৈ গ'ল। কয় - মই বিবাহ পাশত আৱদ্ধ নোহোৱাকৈ থাকিব নোৱাৰো। ভাল মহাৰথী নিতৌ আহোঁতা, ইয়ালৈও বহুবাৰ আহি গৈছে, তেওঁলোকক মায়ী ৰূপী ঘৰিয়ালে আহি ধৰিলে। এনেকুৱা বহুত ঘটনা হৈ থাকে। এতিয়া বিবাহ হোৱা নাই। মায়ীই মুখত লৈ গিলি আছে। স্ত্ৰী ৰূপী মায়ীই আকৰ্ষণ কৰি থাকে। ঘৰিয়ালৰ মুখত আহি পৰিছে, পুনৰ লাহে লাহে গিলি পেলাব। কিবা গাফিলতি কৰে বা দেখিলেই চঞ্চল হয়। বুজি পায় যে মই ওপৰৰ পৰা একবাৰে তলত খাৱৈত বাগৰি পৰিম। ক'ব সন্তানটি বহুত ভাল আছিল। এতিয়া বেচেৰাটো গ'ল। বাগদান হ'ল আৰু তেওঁ মৰিল। পিতাইতো সন্তানসকলক সদায় লিখে জীয়াই থাকা। ক'ববাত মায়ীৰ প্ৰহাৰ জোৰেৰে যেন নালাগে। শাস্ত্ৰসমূহতো এইবোৰ কথা কিছু আছে নহয় জানো। এতিয়াৰ এই কথাবোৰ পাছত গায়ন কৰা হ'ব। গতিকে তোমালোকে পুৰুষাৰ্থ কৰোৱা। এনেকুৱা যাতে নহয় যে মায়ী ৰূপী ঘৰিয়ালে ঘিলি পেলায়। ভিন্ন ভিন্ন প্ৰকাৰে মায়ী ধৰে। মূল হৈছে কাম মহাশত্ৰু, ইয়াৰ পৰা বহুত সাৱধান হ'ব লাগে। পতিত সৃষ্টিয়েই পাৱন সৃষ্টি কেনেকৈ হৈ আছে, তোমালোকে দেখি আছা। বিবুদ্ধিত পৰাৰ কথাই নাই। কেৱল নিজক আত্মা বুলি বুজি পিতাক স্মৰণ কৰিলে সকলো দুখ দুৰ হৈ যায়। পিতাহে পতিত-পাৱন হয়। এয়া হৈছে যোগবল। ভাৰতৰ প্ৰাচীন ৰাজযোগ বহুত প্ৰসিদ্ধ। ভাবে যে যীশুখ্ৰীষ্টৰ 3 হাজাৰ বছৰৰ আগতে স্বৰ্গ (পেৰাডাইজ) আছিল। তেন্তে নিশ্চয় অন্য কোনো ধৰ্ম নাথাকিব। কিমান সহজ কথা। কিন্তু বুজি নাপায়। এতিয়া তোমালোকে বুজি পোৱা সেই ৰাজ্য পুনৰায় স্থাপন কৰিবলৈ পিতা আহিছে। 5 হাজাৰ বছৰ পূৰ্বেও শিৱবাবা আহিছিল। নিশ্চয় এয়াই জ্ঞান দিছিল, যেনেকৈ এতিয়া দি আছে। পিতাই নিজে কয় - মই কল্পই কল্পই সংগমত সাধাৰণ শৰীৰত আহি ৰাজযোগ শিকাওঁ। তোমালোক ৰাজস্বমি হোৱা। আগতে নাছিল। বাবা আহিছে, তেতিয়াৰ পৰাই বাবাৰ ওচৰত আছা। পঢ়াও, সেৱাও কৰা - স্কুল সেৱা আৰু সূক্ষ্ম সেৱা। ভক্তি মাৰ্গতো সেৱা কৰে আকৌ ঘৰ-সংসাৰৰো তত্বাৱধান লয়। পিতাই কয় - এতিয়া ভক্তি পূৰা হ'ল, জ্ঞান আৰম্ভ হয়। মই আহোঁ, জ্ঞানেৰে সংগতি দিবলৈ। তোমালোকৰ বুদ্ধিত আছে আমাক বাবাই পাৱন কৰি আছে। পিতাই কয় - নাটক অনুসৰি তোমালোকক ৰাস্তা দেখুৱাবলৈ আহিছোঁ। শিক্ষকে পঢ়ায়, লক্ষ্য-উদ্দেশ্য সন্মুখত আছে। এয়া হৈছে উচ্চতকৈও উচ্চ পঢ়া। যেনেকৈ কল্প পূৰ্বেও বুজাইছিল, সেয়াই বুজাই থাকে। নাটকৰ টিক টিক চলি থাকে। চেকেণ্ডৰ পাছত চেকেণ্ড যি পাৰ হ'ল সেয়া পুনৰ 5 হাজাৰ বছৰৰ পাছত পুনৰাবৃত্তি হ'ব। দিন বাগৰি গৈ থাকে। এইটো খেয়াল (চিন্তন) অন্য কাৰো বুদ্ধিত নাই। সত্যযুগ, ত্ৰেতা, দ্বাপৰ, কলিযুগ পাৰ হৈ গ'ল

সেয়া পুনৰাবৃতি হ'ব। পাৰো হৈছে সেয়া যি কল্পৰ আগতে পাৰ হৈছিল। বাকী অলপ দিন আছে। তেওঁলোকে লাখ লাখ বছৰ বুলি কৈ দিয়ে, তাৰ হিচাপত তোমালোকে ক'বা বাকী কেইটামান ঘণ্টা আছে। এয়াও নাটকত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। যেতিয়া জুই লাগি যাব তেতিয়া সাৰ পাব। তেতিয়াতো বহুত পলম হৈ যায়। গতিকে পিতাই পুৰুষাৰ্থ কৰাই থাকে। সাজুই বহা। শিক্ষকে যাতে এনেকৈ ক'বলগীয়া নহয় যে বহুত পলম কৰিলা (টু লেট), অনুত্তীৰ্ণ হোৱাসকলে বহুত অনুতাপ কৰে। ভাবে আমাৰ বছৰতো অবাবতে নষ্ট হ'ল। কোনোৱেতো কয় - নপঢ়িলোঁ তাতে কি হ'ল! তোমালোক সন্তানসকল কঠোৰ হৈ থাকিব লাগে। আমিহে পিতাৰ পৰা সম্পূৰ্ণ উত্তৰাধিকাৰ ল'ম, নিজক আত্মা বুলি বুজি পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। ইয়াত কিবা অসুবিধা হ'লে তেন্তে পিতাক সুধিব পাৰা। এইটোৱেই মুখ্য কথা। পিতাই আজিৰ পৰা 5 হাজাৰ বছৰ পূৰ্বেও কৈছিল - মামেকম স্মৰণ কৰা। পতিত-পাৱন মই হওঁ, সকলোৰে পিতা মই হওঁ। কৃষ্ণতো সকলোৰে পিতা নহয়। তোমালোকে শিৱৰ, কৃষ্ণৰ পূজাৰীসকলক এই জ্ঞান শুনাব পাৰা। আত্মা যদি পূজ্য হোৱা নাই তেন্তে তোমালোকে যিমানেই মগজ নখটোৱা কয়, নুবুজিব। এতিয়া নাস্তিক হয়। সম্ভৱতঃ আগলৈ গৈ আস্তিক হৈ যাব। ধৰি লোৱা বিবাহ কৰি অৱনমিত হৈ যায় পুনৰ আহি জ্ঞান ল'ব। কিন্তু উত্তৰাধিকাৰ বহুত কম হৈ যাব কিয়নো বুদ্ধিত অন্যৰ স্মৃতি আহি বহিল। সেয়া আঁতৰাবলৈ বহুত কঠিন হয়। প্ৰথমে স্ত্ৰীৰ স্মৃতি পাছত সন্তানৰ স্মৃতি আহিব। সন্তানতকৈও স্ত্ৰীয়ে বেছিকৈ আকৰ্ষণ কৰিব কিয়নো বহুত সময়ৰ পৰা স্মৃতি আছে নহয় জানো। সন্তানতো পাছত হয় পুনৰ মিত্ৰ-সম্বন্ধীয় শহুৰৰ ঘৰৰ স্মৃতি আহে। প্ৰথমে স্ত্ৰী যিয়ে বহুত সময় সংগ দিছে, এয়াও এনেকুৱাই। তোমালোকে ক'বা আমি দেৱতাসকলৰ লগত বহুত সময় আছিলোঁ। এনেকৈতো ক'বাই শিৱবাবাৰ সৈতে বহুত সময়ৰ পৰা প্ৰেম আছে। যিয়ে 5 হাজাৰ বছৰ পূৰ্বেও আমাক পাৱন কৰিছিল। কল্পই কল্পই আহি আমাক ৰক্ষা কৰে সেইবাবেতো তেওঁক দুখ হ'ওঁ, সুখ ক'ওঁ বুলি কয়। তোমালোকৰ বুদ্ধিৰ যোগসূত্ৰ বহুত স্বচ্ছ হ'ব লাগে। পিতাই কয় - এই দুচকুৰে তোমালোকে যি দেখা পোৱা সেয়াতো সমাধিস্থ হৈ যাব। এতিয়া তোমালোক আছা সংগমত। অমৰলোক অহাৰ পথত। এতিয়া আমি পুৰুষোত্তম হ'বৰ কাৰণে পুৰুষাৰ্থ কৰি আছোঁ। এয়া হৈছে কল্যাণকাৰী পুৰুষোত্তম সংগমযুগ। জগতত চাই থাকা, কি কি হৈ আছে। এতিয়া পিতা আহিছে, গতিকে পুৰণি সৃষ্টিও নাশ হ'বৰ হৈছে। আগলৈ গৈ বহুতৰে খেয়ালত (চিন্তাধাৰাত) আহিব। নিশ্চয় কোনোবা আহিছে যিয়ে সৃষ্টিৰ পৰিৱৰ্তন কৰি আছে। এয়া সেয়াই মহাভাৰতৰ যুদ্ধ। তোমালোকো কিমান বুদ্ধিমান হৈ গৈছা। এয়া বহুত মন্থন কৰিবলগীয়া কথা। নিজৰ শ্বাস ব্যৰ্থত হেৰুৱাব নালাগে। তোমালোকে জানা যে শ্বাস সফল হয় জ্ঞানেৰে। ভালবাসু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) মায়াৰ পৰা বাচিবৰ কাৰণে সংগদোষৰ পৰা নিজক বহুত সাৱধানে ৰাখিব লাগে। নিজৰ বুদ্ধিৰ যোগসূত্ৰ (লাইন) স্বচ্ছ (ক্লীয়াৰ) কৰি ৰাখিব লাগে। শ্বাস ব্যৰ্থত হেৰুৱাব নালাগে। জ্ঞানেৰে সফল কৰিব লাগে।

(2) যিমান সময় পোৱা - যোগবল জমা কৰিবৰ কাৰণে আত্মিক কচৰতৰ অভ্যাস কৰিব লাগে। এতিয়া কোনো নতুন বন্ধন গঢ়িব নালাগে।

বৰদান: পিতাৰ চক্ৰছায়াৰ তলত বিকট পৰিস্থিতিসমূহতো কমল পুষ্পৰ সমান উপৰাম আৰু স্নেহী হোৱা সংগমযুগত যেতিয়া পিতা সেৱাধাৰী হৈ আহে তেতিয়া চক্ৰছায়াৰ ৰূপত সন্তানসকলৰ সদায় সেৱা কৰে। স্মৰণ কৰাৰ লগে লগে চেকেণ্ডত (পিতাৰ) সংগৰ অনুভৱ হয়। এই স্মৃতিৰ চক্ৰছায়াই যিকোনো বিকট পৰিস্থিতিসমূহতো কমল পুষ্পৰ সমান উপৰাম আৰু স্নেহী কৰি তোলে। পৰিশ্ৰম নহয়। পিতাক সন্মুখত আনিলে, স্ব-স্থিতিত স্থিত হ'লে যিকোনো পৰিস্থিতি পৰিৱৰ্তন হৈ যায়।

শ্লোগান: কথাৰ (পৰিস্থিতিৰ) পৰ্দা মাজত আহিব নিদিবা তেতিয়া পিতাৰ সান্নিধ্যৰ অনুভৱ হৈ থাকিব।

!! ওঁম শান্তি !!